

ватъ, единъ снопъ божигробски свѣщи, единъ Иерусалимъ*) и честно дърво отъ Божия кръстъ.

— Добре е направила съ паритѣ си: това ще остане следъ нея. Всичко друго е вѣтъръ. . .

— Отъ селяни съмъ слушалъ — казахъ азъ — че и ти имашъ въ една тенекиена кутия дървце отъ Божия кръстъ.

Хаджи Кантонера се изправи седешкомъ и се обърна къмъ мене съ учудване.

— Гледай ти, какво сж помислили: честно дърво. Това е нѣщо друго, което тѣ не сж достойни и да го погледнатъ. На тебе и само на тебе ще го покажа.

Той се вдигна и изнесе следъ малко отъ колибата тенекиената кутия и седна съ нея предъ огъня. Бързо и съ треперящи отъ вълнение рѣче той разсука дългата връвъ, отвори я и ми я подаде.

Силна нафталинова миризма, размѣсена съ миризмата на босилекъ, ме лъхна въ лицето.

Когато разгърнахъ босилека и свѣщитѣ, въ дъното се провидѣ една шапка.

— Но това е шапка! — казахъ азъ.

— Шапка е, — отговори Хаджи Кантонера. — Извади и погледай я.

Махнахъ босилека и свѣщитѣ и я извадихъ.

Тя бѣ опълченска шапка, отъ черна овча кожа, съ зелено дъно, меденъ кръстъ и отличка.

— Това е шапката на моя синъ — каза Хаджи Кантонера и очитѣ му нѣкакъ се присвиха и просълзиха.

Зѣпнахъ отъ учудване.

— Но нима и синъ ти бѣ въ опълчението? — извикахъ азъ.

— И той. И двамата бѣхме въ една рота, въ единъ взводъ, единъ до други: баща и синъ.

*) Платно съ изображение живота на Исуса Христа отъ раждането до възнесението.